

MANNA

VI. évf. 5. szám

A Budai Baptista Gyülekezet lapja

2010. május

*Minden édesanya, édesapa, nagymama és nagypapa életére
Isten áldását kívánjuk!*

*„Mert nem a gyermekek tartoznak gyűjteni a szülőknek,
hanem a szülők a gyermekeknek.” (2Kor 12,14/6)*

Anyám imája

*Sok vad vihar vonult el már fölöttem.
Mindből kivezetett az Úr. Nem értem,
hogya s miért? De jól tudom, hogy közben
Anyám imádkozik,*

*Kifente nyelvtörét sok ellenségem,
hogya belém döfje. Most megszégyenülten
vonulnak félre. Nem tudják, hogya értem
Anyám imádkozik,*

*Hányszor hevertem Illés-keserűen
a kétség fenyőlombja csalfa hűsén!
Most mégis ujjongok, De otthon csöndben
Anyám imádkozik,*

*Az élet útja nem mindig derűs.
Én gyakran jártam az árnyak sűrű mélyét.
Hogya mégis fényben élek?
Csöndben? Békén?
Anyám imádkozik,*

*Jöhet - míg élek - bármi, én a félest
Nem ismerem. Megyek előre bátran.
Legyőzöm lelkem minden ellenségét...
Anyám imádkozik,*

Gerzsényi Sándor

Anyák napi köszöntés

Gyakran beszélünk arról, hogy a társadalom legkisebb sejtje a család. Azon belül van egy kisebb közösség, az édesanya és gyermeke(i) kapcsolata. Az emberi összetartozás egyik legszorosabb egysége (a házasság mellett) ez, amely változó formában, de megmarad születtől a sírig. Ezt a közösséget nem résztvevői választják, amely független attól, hogy szeretet, hála, vagy szemrehányás, elégedetlenség, kellemes vagy fájó emlékek szövik át, az alapja az a visszavonhatatlan tény, hogy van, vagy volt édesanyám (olyan, amilyen), és van, vagy volt gyermekem (olyan, amilyen).

Az anya-gyermek kapcsolat a felnőtt kort is meghatározó hatással van egész életünkre, az édesanya élete végéig anya marad, a gyermek pedig öszülő halántékkal is gyermek. Mindketten viszik magukkal azokat a jó vagy rossz élményeket, érzelmi hatásokat, szokásokat, amelyeket közösen átéltek, amiket egymástól kaptak.

Ennek ismeretében érdemes átgondolni, és ha kell, változtatni az anya-gyermek kapcsolat tartalmán az érdekelteknek.

A gyermekeket szülő és nevelő édesanyák megérdemlik, hogy dicsőségtáblára kerüljön a fényképük. Azoknak, akik éltek azzal a csodálatos lehetőséggel – ha ez rajtuk múltott –, hogy gyermeket hozzanak világra és azoknak, akik vállalták akár édes-, akár „mostoha” anyaként a gyermeknevelés szolgálatát. A „nonstop” lemondást, az önmegtagadást, a fáradtságot, a szenvedést, ennek örömeivel együtt, lényegében anyagi és erkölcsi elismerés, megbecsülés, viszonzás nélkül.

Az anyaság lehetősége azért is felemelően csodálatos, mert a gyermek világra hozatalának a vállalásával az édesanya a Teremtő Isten „jobbkezévé”, szolgálójává válik. Mária így fogalmazza meg ezt: „Imhol az Úrnak szolgálója: legyen nékem a te beszéded szerint.” (Lk

1,38). Az üdvtörténet névtelen hősei ők, akik – ha nem is tudatosan – de testüket adták, engedték át a Teremtőnek, hogy ember, új élet születhessen erre a világra, aki tárgya lehet a megváltásnak, Isten emberiség iránt nyilvánított szeretetének, az üdvösségnek.

Isten üzenete az anyáknak 2010 tavaszán olyan üzenet, amely minden korban fontos, de talán ma különösen hangsúlyos: nem elég a gyermeket világra hozni – amit a férfinép csak irigyelhet – és a nevelés önfeláldozó munkáját ellátni, mindezt **örömmel és hálával** kell végezni.

Hála elsősorban azért, mert aki az anyaságot vállalja, az Isten szolgálja, amelyért jutalom vár, ha előbb nem, akkor az örökkévalóságban. Öröm, mert a gyermek áldás, és előre talán felfoghatatlan jó származhat az új élet nyomán ezen a földön.

Van egy szellemi hatalom, a Sátán, aki azt szeretné, ha a házasságban élő nők értelmetlennek látnák az anyaság vállalását; a gyermeknevelés terheit pedig nyűgnek és eredménytelen robotnak éreznék, ami helyett csábító lehetőség a gazdasági életben való érvényesülés, a karrier, a pénzszerzés. Sokan gondolkoznak

így, és erre most különösen jól hangzó indok a gazdasági nehézségekre való hivatkozás. A pillanatnyi érdek arra készít sok házaspárt, hogy ne vállaljanak gyermeket, vagy elégedjenek meg eggyel. A nevelés szolgálatát pedig – ha már egyszer megszületett a gyermek – elégedetlenkedve, fásultan, rosszkedvűen, türelmetlenül végezzék. Ne azonosuljunk ezzel a szellemiséggel, gondolkodással.

Kedves Édesanyák, Nagymamák, adja az Úr, hogy jókedvvel és örömmel végezzétek munkátokat, hálás szívvel élve az anyaság ajándékával, mert így vagytok kedvesek az Úr előtt, és így van áldás a munkátokon, amelyért a jutalom igazából a mennyben vár rátok.

Adja Isten, hogy gyönyörködhesetek munkátok eredményében, a tiszta gyermekszívek hálájában, örömeiben, és később a felnőttkor tisztességes helytállásában, a megtért gyermekeitek Jézus Krisztust szerető és követő hívő életében már ezen a földön.

A mi Urunk iránti hálával kívánunk sok erőt, áldást, örömet, jókedvet hivatásotok méltó teljesítéséhez!

Gulyás Jenő

(IMA)HÁZUNK TÁJÁN

Gyönyörködtünk az Úrban, és megadta szívünk kéréseit. Ráhagytuk az utunkat, bízunk Benne, és Ő munkálkodott.

Ádány Szilvia, Sonkoly-Domby Annina, Boda Péter és Simon Dávid

Kissé szabadon átfogalmazva a 37. zsoltár 4. és 5. versét, ennek gyümölcseiben gyönyörködhettünk az idei Húsvét vasárnapjának délelőttjén imaházunkban.

Izgatottan készültek a fehér ruhások és családjaik erre az eseményre.

Örültünk a hívő életük első nagy eseményén részt vevő fiataloknak, a sok vendégnek, aki megtisztelte ezt az örömnepet, a jó időnek, a kedves köszöntéseknek, az énekkar csodálatos énekeinek, és azoknak, akik áldozatos munkájukkal emlékezetessé tették számunkra ezt az alkalmat.

De legjobban annak örültünk, hogy újra érezhettük és láthattuk, hogy jó az Úr kegyelme, az Őt féltőn megmarad örökkön örökké!

Á.J.

„Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba merítkeztek be, Krisztust öltöttétek magatokra. Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban. Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám utódai vagytok, és ígéret szerint örökösök.” (Gal 3,26-28)

ISMERJÜK EGYMÁST?

A családi háttér munka szerény és kedves szolgálója Bányai Jozefina testvérünk. Lassan két évtizede tagja gyülekezetünknek, mégis keveset tudunk eddigi életéről, Isten kegyelmének és vezetésének gyümölcseiről, amelyek az ő életében is jelen vannak. Ezt hívja pótolni a most következő interjú, amit nagy szeretettel ajánlok minden kedves testvéremnek.

– Kérem Jozefa nénit, beszéljen arról, hogy mikor, hol és milyen családba született, kik voltak a szülei, testvérei, hogyan és hol teltek gyermekévei?

1937. április 4-én születtem az erdélyi Szilágy megyének egyik kis falujában, Egrespatakon, szüleimnek ötödik gyermekeként. Heten voltunk testvérek, akik közül

Isten kegyelméből hatan mindmáig élünk.

Hívó családba születtem, szüleim mindig figyeltek az Úr vezetésére, igyekeztek Isten akarata szerint élni és gyermekeiket (minket) is Isten félelmében nevelni. Családunkban rendszeres volt a reggeli és az esti áhítat, édesapánk soha sem felejtett el imádkozni értünk, gyermekeiért sem. Istennek hála imádsága meghallgatásra talált – mindegyikünk igent mondott Jézus megtérésre hívó szavát hallva.

Gyermekeveimre nagy örömmel gondolok vissza. Nagyon jellemző volt ránk az összetartás. Mi, testvérek, nagyon szerettük egymást és szüleinket is. Ha valamilyünk távolabb került a szülői háztól, nagyon vártuk haza, és ő is nagyon vágyott haza.

– Milyen volt a gyülekezet, ahol felnőtt, milyen volt az ifjúsági élet?

Gyülekezetünkben, az Egrespataki Gyülekezetben mindig jól éreztem magam. Élő gyülekezet volt, a fiatalok is fontos szerepet tölthettek be a közösség életében. Mi, fiatalok társas jelenetekkel szolgáltunk, melyeknek alapjai bibliai történetek voltak, énekkarban is szolgáltunk. Gyermekeként és ifjúként is bibliaórára, megtérés után pedig imaközösségbe jártam, ahová korkülönbség nélkül mindenki jöhetett.

– Hogyan történt megtérése, milyen út vezetett a Megváltóval való találkozásához? Hol és ki által történt a bemerítése?

Megtérésem 1962-ben történt. Habár már 1951 októberében, 14 évesen bemerítkeztem, de sajnos megtérésem csak sokkal később, 11 év múlva következett be. Alámerítésemet Szilágyi Dezső, körzetünk lelkipásztora végezte. Falunkban volt egy bővizű patak, fehér ruhában, fűvószkenar kíséretével oda ment ki a gyülekezet, és mi is (12 fehér ruhás), és ott történt meg víz alá merítésünk, aztán visszamentünk imaházunkba az ünnepi istentiszteletre, és ott imádkoztak értünk. Bemerítésem után viszont úrt éreztem az életemben, és tudtam, hogy

ezt az úrt egyedül Isten képes betölteni. Egyre bűnösebbnek éreztem magam „kis” bűneim is (mint például: a könnyelműség, másokkal együtt való léhaskodás) nagy hegyé nőttek előttem, és nagy súlyként nehezdedtek rám. Mikor Isten Lelke végigfuvalt országunkon (60-as évek ébredései), akkorra ezek a bűnök elbírhatatlanná váltak, és azt mondtam Istennek, hogy könyörüljön rajtam, mert így nem érdemes tovább élnem.

Egyik vasárnap Isten egy vendég testvérnő szavai által érintett meg. Akkor éreztem meg Isten közelségét, és azt is tudtam, hogy Jézus az én bűneim miatt is meghalt, de ezt még hittel nem tudtam elfogadni. Akkor hátróztam el, hogy nem eszem addig, míg meg nem érzem Isten szabadítását. Isten várt rám, és azt is várta, hogy minél előbb fogadjam el kegyelmét. Azon a héten meglátogattam egyik nővéremet, akinek elmondtam, hogy mennyire vágyom arra, hogy megérezzem a szabadulás örömét. Akkor együtt imádkoztunk, és Isten ezt az igét küldte nekem: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, higgyetek énbennem!” (Jn 14,1) Ez az ige válasz volt kérdéseimre, Isten hitet adott, és többé nem kételkedtem üdvöm bizonyossága felől sem. Azóta is ebben a hitben járok, bár a sátán azóta is sokszor megpróbált eltántorítani, de érzem és tudom, hogy Isten erősebb a sátán minden erejénél, és Ő újra és újra felemel.

– Milyen szolgálatokba kapcsolódott be, miután a gyülekezet tagja lett?

Gyülekezeti tagságom nem változtatott szolgáló tevékenységemen. Énekkarban szolgáltam addig is, és azután is, társas jelenetben is szerepet vállaltam és verset is mondtam addig is, és azután is, de életemben igazi változást ezen a területen is a megtérésem eredményezett. Utána bizonyosságot is tudtam tenni, helytől és időtől függetlenül.

– Hogyan alakultak iskolás évei? Milyen szakmát tanult? Milyen világi munkahelyen dolgozott?

Mivel faluban éltem, és szüleimnek elég korán szükségük volt segítségemre, úgy az otthoni, mint a mezei munkában, ezért csak általános iskolába jártam. Világi munkahelyen a TSZ-nél dolgoztam, aztán szüleimet évekig kellett ápolnom, mivel elég korán gondozásra szorultak, és akkor a családban csak én voltam egyedülálló.

– Mikor és hogyan találtak egymásra férjével? Hogyan élték meg Isten vezetését a párválasztásban?

Egyik testvérem családjával együtt Nagybányán lakott, és ott járt gyülekezetbe. Ott alkalmanként összefu-

tott Bányai Vilmostal, aki később férjemmé lett. Ő halott rólam, és azt mondta testvéremnek, hogy szeretne találkozni velem. Miután beszélgettünk, elmondta, hogy neki komolyak a szándékai és szeretné, ha hozzá mennék feleségül. De Ő akkor nem volt gyülekezeti tag, mivel első feleségétől elvált. Mivel nem találtam biblikusnak ezt a kapcsolatot, nagyon sokat vívódtam azon, hogy igent mondjak-e, vagy sem, amikor megkérte a kezem. Sokat imádkoztam, és kértem Istent, hogy Ő mondja meg, hogy mit tegyek. Akkor ezt az ígét kaptam: „Vedd őt magadhoz, és viselj gondot reá, és semmi bajt ne okozz néki, hanem azt cselekedd vele, amit ő akar.” (Jer 39,12) Ezért igent mondtam Neki. Nem volt könnyű elfogadni az ezzel együtt járó hátrányokat. Emiatt nekem is fel lett függesztve gyülekezeti tagságom egy időre, valamint csak polgári esküvőnk lehetett 1976 augusztusában.

– *Hogyan indult közös életük, ez miben változott az évek folyamán?*

Közös életünk soha nem volt gond és próba nélküli, de ezekben a próbákban is éreztük azt, hogy Isten velünk van és erőt ad. Egrespatakról, az Egrespataki Gyülekezetből Nagybányára, és persze a Nagybányai Gyülekezethez csatlakoztam, de a Nagybányai Gyülekezetet is ugyanúgy lelki otthonomnak tekintettem és mindaddig tagja voltam, míg át nem költöztem Magyarországra. Sok mindent nehéz volt elfogadni, megélni. Én hozzá voltam szokva az emberek társaságához, szerettem az emberekkel beszélgetni, Nagybányán viszont otthonunk távol volt a város zajától, egy erdő szélén éltünk, itt újítottunk fel egy kis házat és itt építkeztünk. Itt nem sok ember élt. Ezért, gyermekünk, Melinda érdekében évek múlva közelebb költöztünk a városhoz, közelebb az iskolájához.

– *Melinda hogyan „érkezett” a családba?*

Mikor összeházasodtunk, férjem szeretett volna közös gyereket, én viszont úgy gondoltam, hogy én már túl idős vagyok ehhez (38 éves voltam). De Isten ezt mégis másként látta jónak. 3 hónap múlva teherbe estem, de nemsoká kiderült, hogy gond van, ciszta van a méhemben, ami megfojthatja a magzatot, ezért választanom kellett: maradjon a ciszta, de akkor a gyereket kell eltávolítani, vagy maradjon a gyermek, de akkor a cisztát kell eltávolítani. Én az utóbbit választottam. 4 hónapos terhes voltam, amikor megműtöttek, és Istennek hála, a műtétnek semmi negatív következménye nem lett a magzatra (Melindára) nézve. Ennek nagyon örültem, csodaként éltem meg. Később értettem csak meg, hogy Isten tervében ez benne volt, és köszönöm Neki, hogy segítőül rendelte Őt mellém.

– *Hogyan élte meg hívő életét a régi rendszerben, ott Romániában? Bántották, zaklatták-e a családot emiatt?*

Hívó életünk megélésében a régi rendszer nem akadályozott, legalábbis nem éreztük ennek hatását. Imaházba is járhattunk, nem bántott hitünkért senki, néha

csúfoltak csak emiatt. Mikor Melinda iskolába kezdett járni, a tanító nénije megkérdezte tőle, hogy honnan ismeri a betűket, ő azt mondta, hogy a Bibliából. Aztán kérdezte, hogy a számokat honnan ismeri. Ő azt mondta, hogy az énekesből. Ezt is mosolyogva mondta el nekem tanító nénije. Emiatt sem ért minket semmi bántódás. De nyilvános evangélizációkat csak a rendszerváltás után tarthattunk.

– *Hogyan került ide a budai gyülekezetbe, milyen volt akkor a gyülekezet élete, milyen emlékei vannak az itt eltöltött időből, volt-e olyan szolgálat, amibe be tudott kapcsolódni?*

Melinda lányom ide jött dolgozni Magyarországra, aztán férjhez ment. Ők ide, a Budai Gyülekezetbe jártak, így hát én is ide csatlakoztam, miután Magyarországra átköltöztem férjem halála után. A gyülekezetben a testvérek nagyon kedvesek voltak, sok szeretetet kaptam Tőlük, amit ezúttal szeretnék megköszönni, és azoknak is szeretnék köszönetet mondani, akik imádkoztak értem és meg is látogattak életemnek egyik legnehezebb időszakában.

Nyilvános szolgálatokat nem sűrűn vállaltam, a Kamaraerdei Szociális Otthonba szoktunk kimenni családdunkkal és a gyülekezettel havonta egyszer, amikor egészségem engedi.

Viszont, amit elég nehezen tudok elfogadni, az az „egynapos ünnep”, és a vasárnap délutáni üres székek. Imádkozom azért, hogy Isten töltsen meg hívő és lelkes testvérekkel az üres székeket.

– *Kérem, hogy beszéljen élete kiemelkedő próbáiról, arról, hogy hogyan és milyen élethelyzetek által tanította Isten eddigi hívő életében?*

Mivel Isten elég sok próbán vezetett át, amit ha mind papírra vetnék, egy füzet sem volna elég, de köszönöm Neki, hogy eddigi életem próbáiban ott volt velem, és nem hagyott magamra, fogta a kezem, és rendelt olyan embereket mellém, akik testileg-lelkileg segítségemre voltak. Köszönöm azt, hogy családom is melletttem volt életem nehéz próbáiban, és együtt küzdhetünk.

Életem legkeményebb próbája, talán sokan tudják, 2006. január 1-én történt, amikor egy rög elzárta az agyamban a keringést (agyai infarktus), ennek következtében bal oldalamba teljesen lebénultam. Ünnep lévén elég késve (a kritikus 3 órán túl) kerültem be a kórházba, és kaptam meg a szert, amitől sajnos egy ideig egyáltalán nem javult az állapotom. Ott voltam „a halál árnyékának völgyében”, és azt mondtam: „ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadjuk.” Lányom mondta, hogy Isten azt ígérte, hogy meg fogok gyógyulni (utólag bevallotta, hogy ő is azt mondta Istennek: „Hiszek uram, légy segítségül hitetlenségemnek” (Mk 9,24))

Isten ígéretéhez hű maradt akkor is, ha látszólag „készt” ígéretének valóra váltásával. 3 hónap múlva roha-

mosan javult az állapotom, mindenki csodálkozott azon, ami velem történt. Ezért „jó várni, és megadással lenni az Úr szabadításáig” (Sir 3,26).

Talán még egy próbát megosztanék, ami végül is a javamat szolgálta. 2008. decemberében eltört a bal kezem, az, amelyik lebévult, és talán ez volt az a tagrészem, amin leginkább látszott a bénulás „nyoma”, hisz ujjaim eléggé merevek maradtak. Senkinek sem kellemes, ha eltörik a keze, de Isten ebből a látszólag rossz dologból is jót hozott ki, mivel a törés alkalmával egy idegpálya felszabadult, és Istennek hála, azóta elég jól tudom azt a kezemet is használni. Igaz, hogy a csuklóm azóta eléggé ki van fordulva, de ez engem kevésbé zavar.

Visszagondolva, Isten sok olyan élethelyzeten vezetett keresztül, ami számomra nehéz volt, de mindig adott erőt az elhordozásához, és áldás származott belőle. Ha rosszat tettem, megfenyített, ha féltem, bátorított, erősített. Igaz Isten szava erre vonatkozóan is: „Az elvesztett megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtörtötöttet kötözgetem, a beteget erősítem, és a kövérért, s erőset elvesztem és legeltetem őket úgy, mint illik.” (Ez 34,16).

– Van-e kedves igéje, éneke, és miért az?

Legkedvesebb igeverszem a János evangéliuma 14:1, mivel ezáltal az ige által jutottam hitre. Kedves éneke-

im: „Mily jó ha büntől már szabad, az Úr szolgálja vagy” (BGYÉ 330), „Az egyháznak csak Jézus a fundamentuma” (BGYÉ 404) és „A mennybe’ fenn a trónusnál” (BGYÉ 560). Ezek az énekek soha sem hagynak érintetlenül, Isten maga szól hozzám általuk.

– Mostanában hogyan telnek a hétköznapiak, milyen elfoglaltsága van. Hogy érzi magát?

Reggelente elég korán fölbredek, és míg a család többi tagja föl nem kel, addig csendben olvasok. Mindig nagyon szerettem olvasni, most az Úr ezt lehetővé is teszi. Küzdök a bajokkal, fájdalomokkal, próbákkal, ezeket néha nehezen viselem, de öröm számomra, hogy még tudok járni és könnyebb dolgokban lányomnak tudok erőmhöz képest segíteni. Örülök, hogy nem kell magányosan élnem, hanem szerető család vesz körül. Legyen ezért is Istené a dicsőség!

– Köszönöm Jozefina néni őszinte és kedves szavait. És kívánom, hogy további élete minden napja ezzel a bizonyosságtétellel teljen el:

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig.” (Zsolt 62, 2-3)

Külön köszönet Melindának az interjúhoz nyújtott segítségért.

Ádány Judit

ÜNNEP

ŐK

Utazunk. Anyuka és gyerekek hátul a kis kocsiiban – alig férnek. Unalmas is lehetne, de a mezőn és az égen mindig van látnivaló. Nézd, ott repül egy madár, épp vadászik! Ott meg talán egy nyúl szalad! Vajon hova? És hopp, már el is telt az út nagy része. Anya lelkes, kíváncsi. Hol egy szikla tetejére, hol egy várrom omladozó pincéjébe nézünk be. A fiúk maradjanak csak kint, mi kalandra vágyunk!

Azt hiszem, sosem láttam unatkozni – azaz nem „hagyta magát” unatkozni. Otthon esténként lekötötte a házimunka: mosás, teregetés, varrás. És mindezt zokszó nélkül. Egy megjegyzésre, panaszkodásra sem emlékszem, hogy miért kell ennyit dolgoznia munka után még otthon is. Csak most értem, mennyi akaraterő kellett ehhez. Vajon ez az önfeláldozás magától értetődően jön, ha gyerekek születnek a családban? Vagy tudatos döntés kell hozzá minden percben?

Az apa igazi családfő. Kötelességtudó, mértéktartó, nagyon megfontolt. De kulcsfontosságú helyzetekben Istentől erős megérzéseket kap, vezetett életet él. Egyszer munkahelyváltásra volt lehetősége. Már elég idős voltam hozzá, hogy átérezzem, milyen nehéz döntés. Hetekig kereste a választ kérdésére: váltson, vagy maradjon az állandóan feszült és igazságtalan főnöknő mellett? Végül maradt. Ez arra tanított, hogy ha nem kap Istentől egyértelmű „zöld jelzést”, nem indulhat el.

Mindketten a lehető legjobbat és legtöbbet adták, adják magukból. A hitre, józanságra, Isten vezetésének megismerésére, kötelesség teljesítésére, a tanulás és tudás értékre, jószívúságra, és testvéries osztozkodásra nevelték minket.

Nagyon hálás vagyok Istennek értük!

(pitypang)

Édesanyánk

Félig hívő, félig hitetlen családban nőttünk fel, mi és két bátyánk. Apukánk eleinte jött velünk imaházba, de sajnos elmaradozott. Ennek ellenére anyukánk nem hagyta abba, folyamatosan eljártunk. Mivel ott, ahol laktunk nem volt helyben gyülekezet, így minden vasárnap Velencére vagy Székesfehérvárra kellett átvonatoznunk. Még jól emlékszünk ezekre az időkre. Anyukánk négy kisgyerekekkel vonatozott oda-vissza. Ezért mindig hálsak leszünk neki, hogy vállalta ezt a terhet.

Anyukánk annak ellenére, hogy apukánk családja katolikus és részükről nagy a nyomás felénk, mindig megpróbált Isten felé terelni mindannyiunkat. Nekünk szabad választást hagyott, bár néha erőltetve voltunk. De ezért is hálsak vagyunk, hiszen ha nem erőlteti, akkor biztos, hogy eltértünk volna a helyes útról.

Sokat beszélgettünk vele a hitről, bármikor, bármilyen problémával fordulhattunk hozzá. Az esti imádkozások és beszélgetések a hitről inkább a nagymamánknál zajlottak. Persze anyukánk is többször hívott, hogy imádkozzunk együtt, főleg apukánkért. Most már tudjuk, hogy ezt többször kellett volna.

Amikor a dolgok kezdtek rosszabbra fordulni a család körül, kezdtünk szétesni. Két bátyánkkal több probléma is volt, és anyagilag sem álltunk jól. Anyukánk ennek ellenére megpróbált minket összetartani és segíteni, ahol tudott. Talán nem mindig sikerült minden, és

többször kellett felállnia, de soha sem hagyott magunkra minket.

Egy idő után kezdtek helyreállni a dolgok. Isten átszolgált minket ezen az időszakon, és sikerült kitartanunk mellette. 2006 telén határoztuk el, hogy jó lenne elköltözni, mivel úgy éreztük, hogy ott már nincs keresnivalónk. Már rég szerettük volna ezt megtenni, de Isten csak most látta elérkezettnek az időt. Nehéz volt, hiszen ott nőttünk fel, de Isten átszolgált ezen az időszakon is. Két bátyánk még mindig ott él a családjával.

A költözés nehézségeiből persze anyukánk vállalta a legtöbbet. Amióta elköltöztünk, úgy érezzük, hogy sokkal nyugodtabb, és mi is azok vagyunk. Először nehezen ment,

és több gond is akadt, de hála Istennek, hogy átszolgált minket ezen, és mára már sikerült beilleszkednünk.

Még mindig anyukánk vállalja magára a többet. Például megveszi a bérletet, ő fizeti be a csekkeket. Ezek apróságnak tűnnek, de nekünk nagy könnyebbség, hogy segít.

Isten rajta keresztül megmutatta, hogy milyen anyák legyünk, és hogy milyen hibákat ne kövessünk el. Lehet, hogy nem tökéletes, de minden helyzetben mellettünk volt, és soha nem hagyott el minket. Ez biztosság-erőt és erőt adott mindig.

Isten áldását kívánjuk további életére!

Simon Ildikó és Erika

Kövessétek hitüket...

Nagyon régen volt már, amikor gyerek voltam.

Második gyereként születtem, egy nővérem van. Ő 1956-ban, én 1959-ben születtem. Nehéz időszak volt ez mindenkinek. Két gyerekkel nem volt könnyű feladat megélni a hétköznapokat, ellátni a családot. Apám a Tsz-ben dolgozott, mint molnár. Anyám otthon a háztartást vezette. Nem tartoztunk a módos családok közé, de mindig megvolt a mindennapi betevő falat. A szüleim gondoskodása példamutató számomra. Ha visszaemlékszem az elmúlt fél évszázadra, azt látom, hogy a szüleim mindig azért dolgoztak, hogy nekünk, gyerekeknek mindenünk meglegyen, ami kell. Persze a mi kívánságaink, meg az Ő elképzelésük, nem mindig egyezett. Nem volt könnyű nekik úgy megélni az elmúlt

rendszert, hogy valaki nem tagja a pártnak, amely irányítja, kontrollálja az emberek életét.

Nagyon sokat dolgoztak a szüleim, és a munkába olykor nekünk, gyerekeknek is részt kellett venni. Leginkább arra emlékszem, hogy kukoricát kapálni kellett járnunk. Ez persze olyankor volt, amikor a többiek a strandon áztatták magukat. Az már jobban tetszett és bulinak tűnt, mikor le kellett törni a kukoricát, mert az néha késő estébe nyúlt, többen voltak a családból, és olyankor a hangulat is jobb volt.

Mivel falun éltem le életem igen nagy részét, így a szüleim megtanítottak mindenre, amit a későbbiekben hasznosíthatok. Megtanultam tisztelni a természetet, az állatokat, megtanították becsülni a kenyeret. Minden

kenyérsegeznél keresztet rajzoltak a késsel a kenyér alá, ez Istennek mondott hála a mindennapi kenyérért.

Beírtak az iskolába hittan órára, ahol egy nagyon jól oktató kispap volt a tanárunk. Talán Ő volt az, aki az első magokat elszórta az én életemben. Rendszeres templombajárók voltunk, majd jött az elsőáldozás, bér-málás. Nem sokkal később a serdülőkor, amikor kezdtem a szárnyaimat bontogatni. Nem volt egyszerű feladat a szüleimnek, hogy a korlátokon belül tartsanak, amit oly nagy gonddal felállítottak. Egy alkalomra emlékszem, amikor Anyám megvert, ez teljesen jogos lépésnek tűnt még akkor is, ha nem esett jól. Egyébként nem veréssel fegyelmezték bennünket, elég volt egy tekintet, egy fejbólintás, és már tudtuk is, mit kell csinálnunk, vagy mit nem szabad.

Egy dolog van, amit sajnálok, hogy nem erőltettek a szüleim. Amikor lett volna rá lehetőség, hogy tovább tanuljak, nem inspiráltak semmivel. Talán nem mertek elengedni tanulni távol a családtól. (Ezt mi már másképpen látjuk, talán a lehetőségeink is mások. Mi szeretnénk, ha a gyerekeink tanulnának, természetesen a képességeiknek megfelelően.)

Szüleim mindig szeretettel vettek körül bennünket, ez ma már van, amikor egy kicsit soknak is tűnik, pedig ők csak azt akarják átadni, amit éreznek irányunkban.

Amikor megtértem és bemezttem, nem volt felhőtlen az örömük. Azt hitték, hogy elhagytam a hitemet, nem sokat tudtak a Baptista Egyházról, és az újkirgysói gyülekezetéről sem, pedig csak négy ház választott el bennünket az imaháztól. Azóta az Ő kapcsolatuk is megerősödött Istennel. Rendszeresek az imád-

kozásaik a családért, meg még sok minden másért is. Ismét rendszeres templombajárók lettek. Nagyon sok egészségügyi baj, probléma, fájdalom, műtét volt az elmúlt évtizedben, amit át kellett élniük, de Isten segítségét kérték minden alkalommal. Már elmúlt 50 éve, hogy együtt élnek, és példás számomra, ahogyan egymást támogatva, szeretetben megvannak. Hétköznapjaik az unokáik várásával, a kert gondozásával, egymás segítségével telik.

Nagyon hálás vagyok nekik, hogy tisztességben felneveltek, hogy akkor, amikor nem volt okos dolog a gyereket templomba hordani, akkor mutatták meg az Istenhez vezető utat. Isten mélyes tiszteletére tanítottak, amit nem felejtettem el. Sokat változott a világ azóta, de az értékek állandóak, egy kicsit változtatunk rajtuk, átírjuk őket, de mégis megtartjuk. A *Zsid 13,7*-ben ezt írja a Biblia:

„Ne feledkezzetek meg vezetőitekről, akik az Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljétek életük végére, és kövessétek hitüket.”

Nem erre a helyzetre szokták említeni ezt az igét, de engedtesse meg, hogy én ezt tegyem. A szülők igen is előjárók, akiket a gyermek követ, figyel, leutánoz. Tanítjuk gyermekeinket az Igére, annak megélésére, de olykor, vagy igen sűrűn, mi magunk is elbotlunk. Figyeljünk hát, szüleink, elődeink élete végére, és kövessük hitüket, tartsuk meg a tőlük kapott értékeket. Hálás vagyok Istennek a szüleimért, a szeretetükért, a gondoskodásukért.

Isten áldjon meg minden édesanyát és édesapát, fáradozásáért, gondoskodásáért, odaadó szeretetéért.

Zsigovics Géza

Emlékeim – anyák napjához kötődően

Anyák napja tájékaéhoz illetve az anyaság gondolatköréhez két régebbi élményem is kötődik, melyek mindig eszembe jutnak ilyentájt.

Az első még 1977-ből való. Az akkor még hivatalosan nem piros betűs ünnep, március 15-e előtti este adtam át életemet az Úr Jézusnak. Végiggondolt, hideg fejjel meghozott döntés volt ez – egy jó ideig nem is éreztem semmit utána. A változásban biztos voltam, és bár vágytam arra, hogy érzelmileg is mélyebben érintsen, de ezt nem tudtam befolyásolni, élményeket kicsikarni pedig soha nem is akartam.

Aztán eljött az anyák napja. Szakács tv. alapigeként az Ézs 49, 14-15 igeszakaszt olvasta föl. „*És szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én te rólad el nem feledkezem.*” Nem tudom már, hogy miről szólt az igemagyarázat. De azt tudom, hogy az ige és a tanítás szólt hozzám, sőt, úgy éreztem, csak nekem szól: Isten válaszolt benne a másfél hónappal azelőtt meghozott döntésemre.

Ezzel az ígérellel örök és visszavonhatatlan ígéretet tett arra, hogy életem minden pillanatában mellettem lesz; bármi történjék is velem, nem hagy el, hiszen az a kép, amellyel ezt kifejezi, mindennél beszédesebb: az édesanya gyermeke iránti szeretetét és ragaszkodását hozza példaként, amikor szemléltetni akarja irántam való szeretetét. Abban pedig soha nem volt kétségem, hogy édesanyám mindig is szeretni fog. Isten azonban ebben a képben még arra az abnormális esetre is gondol, ami az akkori korban elképzelhetetlen volt, hogy egy édesanya mégis eldobja magától gyermekét. (Bár bevallom, nem tudom elhinni, hogy ezt egy édesanya úgy meg tudja tenni, hogy a szíve mélyén ne maradjon nyoma.) Ha mégis megtörténne ez a lehetetlenség – mondja Isten –, az ő ígérete akkor is állni fog.

Ez az ige adott erőt az életem nehéz időszakában és legnehezebb perceiben is.

*

Mert a másik emlék ezek közül a legnehezebb percek közül való... 2001. január 15-én megszületett Zsófi lányunk. Virágvasárnap reggelére belázasodott, csúnyán köhögött. Elvittük az ügyeletre. Az orvos megvizsgálta, azt mondta, hogy nem tudja ugyan biztosan megállapítani, hogy tüdőgyulladás, de tekintve, hogy egy alig három hónapos csecsemőről van szó, nem akar kockáztatni, ezért beutalja kórházba. Elfogadtuk a döntését. Igen ám, de feleségemnek előtte két héttel vakbélműtétje volt, alig egy hete jött haza a kórházból, azaz az orvosi előírással, hogy még hetekig semmit... és senkit nem emelhet. Nekem kellett hát bemennem Zsófi-val a kórházba... A vakbélműtét alatti és az azt követő időszak sem volt könnyű, de a neheze csak most következett...

Egy apa ugyanis két előző csecsemő gondozása alatt sem tud annyi rutint szerezni, hogy a harmadik gyermek gondozásához anyává váljon... Pedig majdnem azt kellett tennem... A fürdetést még csak-csak meg tudtam oldani, de honnan tudjam, mikor miért sír? mikor kell etetni? hogyan jelzi, hogy éhes-e még? mikor kell tiszta tába tennem? mikor kell tiszta ruhát adnom rá? – és ak-

kor még ott van az a nem kis nehézség, hogy beteg... és gyakorlatlan meg ügyetlen mozdulataimat sokszorosan nehezíti, hogy órákig infúzióra van kötve... Jól emlékszem arra is, hogy egyik este annyira köhögött, hogy kétségbeesve rohantam le az egy emelettel lejjebb lévő ügyeletre, hogy csináljanak már valamit, mert meghal a kezem között...

Nem tudván az okát a helyzetnek, sokan csodaborgárként tekintettek rám, hiszen nem szokványos, hogy egy gyermekkorházban az apa viszi napközbeni vizsgálatokra a csecsemőjét, meg az is furcsa lehetett, amikor este kiültem a társalgóba a többi kismama közé beszélgetni...

Ez volt az én *nagyhetem*, amikor egy hétre majdnem anya lettem. Amikor nagyszombaton hazaengedtek bennünket, úgy éreztem, mintha börtönből szabadultam volna... De Isten nem hagyott el bennünket akkor sem – gyermekemmel való kapcsolatomat azóta mintha egy kicsit anyainak is érezném.

*

Mostanában azonban egyre erősebb a gyanúm, hogy ő ezt nem így éli meg. Neki én „csak” apa vagyok. Sokszor kifejezi kedvességét irányomban, vannak olyan szinte rituális események (lefekvés, zongoragyakorlás), amelyeknél leginkább én vagyok a kiválasztott partner. Jókat tudunk bohóckodni és enni..., de azért ha vigasztalódnunk kell, akkor annak helye elsősorban az anyai ölelő kar. A reggelenkénti álmos ébredés utáni első tétova lépések is nem hozzám vezetnek...

Jól van ez így. Isten teremtett így bennünket anyáknak és apáknak. És bár az élet néha helycserére meg helyettesítésre kényszerít bennünket, attól még a teremtés isteni rendje nem borul föl. Viszont bármilyen helyzetbe is kerülünk, megtapasztalhatjuk, hogy Isten velünk van, ígéreteit megtartja, hűsége változhatatlan, és ha kiáltunk hozzá: Abbá, Atyám! – ő meghallgat bennünket. Mert Ő valóban Édesatyánk, és szeret bennünket, mint anya a gyermekét...

Ádány Mihály

Tartozás

*Valakinek én sokat érek,
Valaki bennem többet lát.
Mélyebbre lát az embereknél
S bennem látja meg magát.*

*Az édesanyám örömeinek
Én vagyok a felezője;
Emésztő, titkos bánatomnak,
Ő az első felfedezője.*

*Tudom: kihullott könnyeinek
Sós cseppjeit én okozom;
Szeretném azért megszámolni,
Hogy tudjam, mivel tartozom.*

Somogyi Barnabás

IFIOLDAL

Újabb érem a Dünamisz Kupán

Az Alsóhegyi Zsákbafutás bronzérmes csapata: Zákány Tomi, Juhász Péter és István, Zákány Zoli, Nagy Peti, Bodó Dani, Bartalos Attila (kapus).

További képek: <http://dunamisz.eu/beszamolo.php>

Mínthogy az alsóhegy utcai focicsapat a korábbi években is állandó szereplője volt a keresztény sporteseménynek, idén is elképzelhetetlennek tartottuk volna, hogy ne nevezünk.

Hetekig készültünk a sportnapra, fizikai és mentális értelemben egyaránt. Amikor pedig eljött március 27-e,

mindent beleadtunk a küzdelembe. A tizenhárom csapat három selejtezőcsoportban feszült egymásnak. Az első nagy akadályt remekül vette a csapat, három meccs után százszázalékosan, elsőként jutottunk a kieséses szakaszba. Itt sem csökkent a lendület, egyik gól követte a másikat. Azonban az elődöntő rémálomszerűre sikeredett: egyetlen hiba az első percben, egy kapott gól, az egyenlítés pedig már nem sikerült a foggal-körömmel védekező ellenféllel szemben. Maradt tehát a bronzmeccs, melyet kissé csalódott kezdéssel, de annál elszántabb játékkal nyert meg a csapat. A bronzérmet már mosolyogva vettük át!

Örömmel tekintünk vissza erre a napra, ahol megint megérthettük, miért is használ Bibliánk annyi sportból vett hasonlatot a hívő ember küzdelmeinek leírására. Ha félvállról vesszük a küzdelmet, ha az első kudarc után feladjuk, ha nem szánjuk oda időnket, energiánkat a győzelem érdekében, nem lehet miénk az érem. És milyen jó, hogy mi nem holmi bronzéremért küzdünk! „*Aki pedig versenyben vesz részt, mindenben önmegtartóztató: azok azért, hogy elhervadó koszorút nyerjenek, mi pedig azért, hogy hervadhatatlant.*” (1Kor 9,25)

Nagy Péter

Csendességből és nevetésből sosem elég

csendháborításért feljelentenek minket. Persze ez csak vicc, nem voltunk hangosak. Annyira. ☺

Hálás vagyok Istennek, hogy ez a baráti közösség összetart, és egymásért szívesen vállalnak ilyen közös utakat. Köszönöm, Ifi! ☺

Április utolsó előtti hétvégéjén egyszerűen fantasztikus másfél napot töltöttünk Csolnokon, a Pilis mellett. Az egyéni csendességeinket erre a rövid időre közös áhítatokra váltottuk. Persze ezúttal sem bántuk meg. ☺

„Mindössze” heten voltunk – Anna, Virág, Nagy Peti, Jenei Peti, Gábor, Zsombi és jómagam – de ez nem akadályozott meg minket abban, hogy egymást bizonyágtételeinkkel és hozott igéinkkel bátorítsuk. Én is nagyon sokat épültem azokból a buzdításokból, amikkel a többiek készültek.

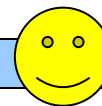
Ezenkívül hegyet másztunk, játszottunk, és persze olyan hangos volt a kis ház a nevetéstől, hogy azon se csodálkoztam volna, ha

Bodó Dániel

„Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133,1)

GYERMEKOLDAL

Kedves Gyerekek!

Az áprilisi rejtvények helyes megoldását a lépcsőházban lévő táblán láthatjátok.

Örülök, hogy a tavaszi fáradság ellenére most is sokan fejtették meg a rejtvényeket.

Együtt örülünk a megfejtőkkel, akik:

Ádány Balázs és Zsófia, Egyed-Kiss Dániel és Márk, Gulyás Johanna, Kiss Anna és Máté, Sztasák Ábel, Janka és Zsófia, Uri Boglárka és Imre, Zsigovics Benjámín és Dorina

Most következzenek az új feladatok, amelyeket a szokásos módon, *Isten előtti jó lelkiismerettel*, és ha nagyon szükséges, akkor egy kis szülői segídettel oldjátok meg.

Megfejtéseiteket **május 21-ig** dobjátok be a szokásos dobozba. Minden gyermek, aki jól dolgozott, jutalmat kap.

Á.J.

Boldog születésnapot!

Szeretettel köszöntjük a májusi születésnaposokat!

Sztasák Zsófia (máj. 2.)

Ádány Barnabás (máj. 11.)

Máté Csaba (máj. 25.)

Uri Boglárka (máj. 31.)

Óvodások (7 év alatt)

Köszönsétek fel ti is szüleiteket ennek a szép tavaszi csokornak a kiszínezésével. És olvassátok el közösen hozzá ezt a kedves kis versikét is.

Minden édesanyának

*Május első vasárnapján
Vidám szívvel jöttünk,
Hogy itt minden édesanyát
Örömmel köszöntsünk,*

*Kívánunk az Úr Jézustól
Sok-sok boldog évet,
Gyermekeik szeretetét,
Áldást, békecséget!*

Almási Mihályné

A kiszínezett rajzot vágjátok ki, majd dobjátok be a szokásos dobozba.

Kisiskolások (7-11 év)

Mostani rejtvényekben bibliai (ószövetségi) anyukák neveit rejttem el (6 db). Ha megtaláltátok őket, akkor színezzétek ki ezeket a kockákat nevenként más-más színűre. Végül írjátok le a neveket a kipontozott vonalakra. Ha elkészültetek, vágjátok ki a rejtvényt, és saját neveteket sem lefelejtve, dobjátok be a szokásos dobozba.

É	O	B	C	R	T	S	Á	R	A
V	P	E	X	E	R	Z	H	G	Ú
A	L	T	V	B	Ő	É	R	M	A
L	É	S	Q	E	Ü	Y	Á	B	N
Y	Á	A	Í	K	U	M	H	V	N
W	Ő	B	K	A	I	N	E	C	A
R	T	É	I	T	O	V	L	E	M

Megfejtés:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Nagy iskolások (11 év felett)

Hasonlóan a kisiskolások rejtvényéhez, nektek is bibliai neveket kell keresnetek, méghozzá apukák neveit (6 db). Ha kihúztátok ezeket a táblázatból, akkor a megmaradt betűkből egy igeverset kaptok, amit az Atya mond a Fiúról. A megoldást írjátok le a kipontozott vonalra, az igevers helyével együtt. Majd vágjátok ki a rejtvényt, és dobjátok be a szokásos dobozba. A neveteket se felejtsetek le!

S	A	Z	J	Á	K	Ó	B	T	Á
E	A	Z	E	E	S	Z	F	A	B
Á	K	L	R	A	G	I	D	Y	R
D	K	I	A	Y	Ö	R	Á	M	A
Á	E	Ö	D	M	M	N	V	Ö	H
M	B	Ö	N	T	O	N	I	E	Á
E	I	Z	S	Á	K	N	D	T	M

Megfejtés:

SZÜLETÉSNAPOSOK

**Szeretettel
köszöntjük
májusban
született
testvéreinket!**

Gulyás Csaba (máj. 3.)
Bencsik István (máj. 13.)
ifj. Boda Mihály (máj. 13.)
Rück Sándor (máj. 13.)
Zákány-Stef Krisztina
(máj. 15.)
Gyöngyösi Jánosné (máj. 23.)
Vétek Ferencné (máj. 25.)
Kőszegi József (máj. 26.)
Dr. Kovács Gábor (máj. 29.)
Tarsolyné Sonkoly Eszter
(máj. 31.)

„Kérjétek és megadatik néktek, keressetek és találtok, zör-
gessetek és megnyitattik néktek!” (Lk 11,9).

Sokféle kérések lehet. Lelki, testi, gazdasági természetű kéré-
sek fogalmazódnak meg bennetek. Akármelyik területet érintő
problémátok van, legyetek kitartók a kérésben, imában. A Zsol-
tárok könyvében sokszor olvassuk, hogy az író az Úrhoz kiál-
tott, (Zsolt 18,7; 34,7.) A kiáltás mozgásba hozza a szellemvi-
lágot, és meglepő dolgok történnek, sok példa van erre az Igé-
ben. Sokszor fordulunk kéréseinkkel az Úrhoz, de nem jól ké-
rünk, nem jók az indítékaink. (Jak 1,6, 4,3) Hívó életek meg-
szilárdításához szükséges megszerezni azokat a tulajdonságo-
kat, amikről azt mondja a Biblia, hogy öltözzétek fel! Meg fog-
játok kapni, mert nem szenvedhettek hiányt azon a területen,
amit az Úr be akar tölteni az Ő gazdagsága szerint dicsőségesen
Jézus Krisztusban.

Kívánom, hogy tudjatok jól kérni, és jót kérni, ami elnyeri
Isten tetszését, egyetértését, és amit megkaptok, váljon haszno-
tokra!

Lukács Edit

Gyülekezeti alkalmak

- Vasárnap:
9,15 óra: imaóra, barátokozók
alkalma (*Palacsintázó*), tö-
rekvők alkalma, gyerekek-
nek bibliakör
10 óra: Istentisztelet
17 óra: Istentisztelet
- Csütörtök: 18,30 óra: Bibliaóra
- Péntek: 18 óra:
Ifjúsági alkalom

Minden hónap 2. vasárnapján, a
délelőtti istentisztelet után *Közös-
ségi Vasárnap*: kávé, tea, sütemény
és lelkes testvéri beszélgetések.

Minden hónap 3. vasárnapján a
délutáni istentiszteletet a Kamara-
erdei Idősek Otthonában tartjuk.

Ha az Úr akarja és élünk, akkor
május 24-én, Pünkösdhétfőn meg-
tartjuk szokásos gyülekezeti kirán-
dulásunkat a Szilfa-tisztásra.

Jó alkalom ez a közös játékra, be-
szélgetésre – használjuk ki! Az ét-
kezésről a jól bevált csapat fog
gondoskodni. A szokásos kellékek
mellett gondoljunk arra is, hogy sü-
teményből minden mennyiség el
szokott fogyni. ☺

Programajánló

Rádióműsor:**Kossuth Rádió**

Május 14. péntek 13.30 óra
Az Úr közel! Baptista félóra

Tv-műsor:**MTV 1:**

Május 24. Pünkösdhétfő
10.00 óra, Élő istentisztelet köz-
vetítése Székesfehérvárról

PAX TV:

Minden hónap első hétfőjén,
19.00 óra
Békesség Hírnöke
Ismétlés: másnap 9.00 óra

Egyházzenei tanfolyam

Jelentkezés: május 8-ig.
Részletek a faliújságon és a
<http://www.mbe.baptist.hu/-n>.

Gyülekezeti gyereknyaralás

Jánoshalma, augusztus 2-7-ig.
Részvételi díj: 15 000 Ft.

Ifjnyaralás

Balatonlelle, augusztus 16-23-ig.

Fábián Béla bácsi családja köszö-
netet mond minden testvérnek,
akik osztoztak gyászukban, és ezt
kifejezték azzal is, hogy részt vet-
tek a temetésen.

Betegeink

Baranyai János
Kádárné Kőszegi Mariann
Ökrös Sándor
Pintér Tibor
Szabó Sándor
Szabó Sándorné
özv. Takács Sándorné (Kiskörös)

„Az Úr törvénye tökéletes, felüldíti a
lelket. Az Úr intő szava határozott,
bölcsé teszi az együgyűt. Az Úr
rendelkezései helyesek, megörven-
deztetik a szívet. Az Úr parancsola-
ta világos, ragyogóvá teszi a sze-
met. Az Úr félelme tiszta, megma-
rad örökké. Az Úr döntései igazak,
mindenben igazságosak, kívánato-
sabbak az aranynál, sok színarany-
nál is, edesebbek a méznél, a csur-
gatott méznél is.” (Zsolt 19, 8-11)

Szerkesztette: Ádány Judit és Kolozs Nagy János

Fotó: több szerzőtől

Kiadja a Budai Baptista Gyülekezet, 1118 Budapest, Alsóhegy utca 38. www.budaibaptista.hu